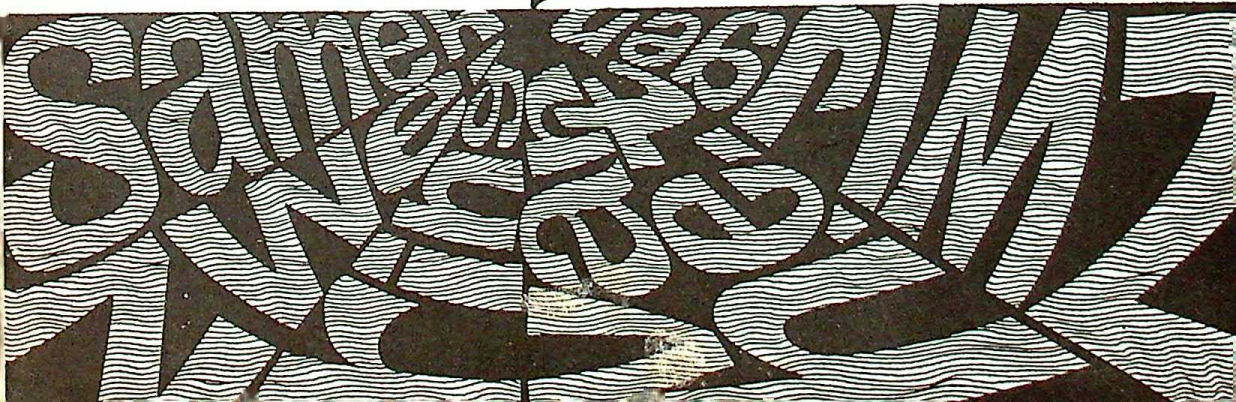

maandelijks
kosmo
schrift
no. 11 /
1970
door
tjitte de vries

VIETNAM

JAN 70

VIETNAM, DE SAMENZWERING VAN HET ZWIJGEN.

door Tjitte de Vries.

INHOUD

Voorwoord	
1. De samenzwering van het zwijgen	pag. 3
2. De protestbeweging tegen de oorlog moet een nieuwe impuls krijgen	pag. 6
3. Verscheidene atoombommen	pag. 7
4. Vier kommissies en 2 werkgroepen	pag. 11
5. Deserteurs en akties in Europa	pag. 14
6. Slotzitting	pag. 17
7. Bijlage I	pag. 19
8. Bijlage II	pag. 20
9. Bijlage III (Rapport van de derde kommissie)	pag. 21
10. Bijlage IV	pag. 26
11. Literatuurlijst	pag. 27

VOORWOORD

Als de regeringen er niet in slagen vrede in Indo-China te bewerkstelligen, dan zullen de volkeren het recht in eigen hand moeten nemen. Het plan voor een rechtstreeks vredesverdrag van Amerikanen met Vietnamezen was het meest spektakulaire initiatief dat door de Amerikaanse delegatie op de Zesde Stockholmse Konferentie over Vietnam, Laos en Cambodja bekend werd gemaakt. De Amerikanen verdienden dan ook een hartelijke ondersteuning van de kant van de west-europese delegaties. Maar de Amerikaanse delegatie ging teleurgesteld naar huis.

Ook in andere opzichten was de 6e Vietnam-Konferentie nogal teleurstellend. De beide nederlandse afgevaardigden, die namens Sjaloom aan de konferentie deelnamen - Peter Schumacher en Tjitte de Vries - kregen de indruk dat de strijders in het protest tegen de Vietnam-oorlog vermoeid waren. Men had hard gestreden op het thuisfront. Doch de situatie in Indo-China lijkt momenteel hopelozener dan ooit: uitbreiding van de oorlog tot Laos en Cambodja, hernieuwde bombardementen op Noord-Vietnam en een Amerikaanse president die alle oorlogshandelingen met de mantel van het stilzwijgen wil bedekken.

Dit Kosmoschrift is een verslag van de 6e Vietnam-konferentie, het heeft geen andere pretentie dan dit. Wellicht is dit kosmo-verslag méér dan voldoende voor een uiterst kritische bezinning op onze houding ten opzichte van het onrecht dat nog dagelijks, in steeds heviger mate, in Indo-China gebeurt. Zolang de Indo-Chinezen elke dag weer gedwongen worden dóór te vechten, mogen wij het er aan het thuisfront dan bij laten zitten? De bijlagen bij dit kosmoschrift, - de belangrijkste resoluties die de 6e Vietnam-konferentie opleverde - geven in elk geval voldoende stof voor verdere aktie.

Redaktie Studio Kosmopolitiek

- "De oorlog in Zuidoost-Azië is onwettig, immoreel en ziekelijk: terwijl ons land deze oorlog voert, worden de massale noden van ons eigen volk genegeerd."

(Ronald Dellums in een toespraak vlak voordat hij verkozen werd tot Congresafgevaardigde voor Californië).

- "Enkele jaren geleden werd er gesproken over 'de vergeten oorlog' in Vietnam. Een van de tactieken van het regiem van Nixon is er opnieuw een vergeten oorlog van te maken. Er zo weinig mogelijk over te praten, er zo weinig mogelijk over te schrijven, maar de oorlog voort te zetten."

(Bertil Svahnström, voorzitter Stockholm Conference on Vietnam in zijn openingstoespraak van de 6e conferentie).

- "Afranselingen of de watermarteling (water gieten op een doek die voor de mond en neus wordt gespannen) worden te velde toegepast, terwijl op de distrikts- en provinciale hoofdkwartieren meer geraffineerde technieken gebruikt worden, zoals het toedienen van elektrische schokken aan verschillende delen van het lichaam met behulp van slingertelefoons. Een Amerikaanse adviseur karakteriseerde dit tegenover mij als het "Bell-Telefoon-Uur".

(Gordon Livingstone, Amerikaans arts in Trouw, 12 december 1970).

- "Kerstavond 1968 zat ik aan bij het kerstmaal in het zevende chirurgie-hospitaal van het Tweede Legerkorps, toen de helikopters voor ziekenvervoer kwamen. Hun lading bestond uit kinderen. Over de radio hadden we al het rapport van één van de piloten kunnen horen: "Jezus, ze gloeien in het donker."

Gedurende de volgende twintig minuten ontvingen we drie en dertig kinderen en één volwassene met verschillende graden van verbranding, veroorzaakt door witte fosfor. Ze kwamen met z'n tweeën of drieën op één brancard. Sommigen waren blind. Allen brandden nog steeds. Vijf stierven er die nacht."

(Idem).

1. De samenzwering van het zwijgen

Van 27 tot 30 november 1970 werd in Stockholm de World Conference on Vietnam, Laos and Cambodja gehouden.

In feite was dit de 6e Vietnam conferentie te Stockholm, voortgekomen uit de beide Vietnam-tribunalen te Stockholm en Roskilde (Denemarken) georganiseerd door Bertrand Russell en Jean-Paul Sartre.

De vijfde Vietnam conferentie te Stockholm was van 28 tot 30 maart 1970 gehouden. Het resultaat van deze conferentie was de instelling van een Internationale Commissie voor Onderzoek naar Amerikaanse misdaden in Indo-China.

Van 22 tot 25 oktober 1970 kwam deze commissie bijeen om haar onderzoeksrapport samen te stellen. Alles wat tijdens deze dagen in film, ondervraging, persoonlijke onderzoekingen en op geluidsband bijeengebracht is, komt in boekvorm uit.

Het resultaat van deze commissie-vergadering (waaraan in Nederland alleen Vrij Nederland, De Groene, de VPRO en de VARA aandacht gaven) is ronduit ontstellend. Op alle punten maakt Amerika zich schuldig aan oorlogsmisdaden in Indo-China.

De uitslag van het onderzoek van deze commissie vormde de achtergrond voor de 6e Vietnam-conferentie, die nu ook betrekking had op Laos en Cambodja. Immers, vlak na de vijfde conferentie (en vlak na Nixon's juichende woorden dat Amerika aan de winnende hand was in Vietnam) vielen de VS-troepen onverhoeds Cambodja binnen. Daarmee werd de oorlog die Amerika voert in Vietnam 'officieel' uitgebreid tot geheel Indo-China.

Een der belangrijkste effecten van de inval in Cambodja was een massale demonstratie in de Verenigde Staten van mensen uit alle rangen, standen en rassen tegen deze inval op 1 mei 1970.

Resultaten 6e Vietnam-conferentie

De 6e Vietnam-conferentie werd bezocht door een bijzonder groot aantal deelnemers. In totaal kwamen er 335 mensen uit 65 landen. Met elkaar vertegenwoordigden zij enkele honderden organisaties op vredesgebied, vakbonden, Vietnam-Komités, etcetera.

Dit grote aantal deelnemers heeft de organisatoren (Stockholm Conference on Vietnam, Liaison Committee, David Bagares Gata 22 - 24, S-11138 Stockholm, telefoon 08-107442) kennelijk parten gespeeld, want het verloop van de conferentie was nogal rommelig.

Het doel van deze conferentie was: een unaniem standpunt ten aanzien van de eis van onverbiddelijke en onmiddellijke terugtrekking van alle vreemde troepen en troepenmachten uit Indo-China, en het werken aan resoluties en plannen tot actie die dit standpunt tot uitgangspunt had-

den. Het was dus de bedoeling dat dit een werkkonferentie zou zijn. Daartoe waren er vier commissies gepland, waaraan de deelnemers het grootste deel van de konferentietijd konden deelnemen.

Kommissie 1: De weg naar vrede door middel van een politieke oplossing; discussie gebaseerd op een analyse van recente voorstellen voor vrede in Indo-China (de 8 punten van mevrouw Nguyen Thi Binh en de 5 punten van president Nixon).

Kommissie 2: De misdadige aard van de oorlog: discussie op basis van het rapport van de Internationale Commissie voor onderzoek naar Amerikaanse misdaden in Indo-China.

Kommissie 3: Wereldwijde actie om een einde te maken aan de oorlog in Indo-China; voorstellen voor komende acties in diverse delen van de wereld.

Kommissie 4: Materiële hulp aan de volkeren van Indo-China.

Daarnaast en daartussendoor vergaderden twee werkgroepen:

Werkgroep I: Vakbonden

Werkgroep II: Studenten en werkende jeugd.

Wat zijn de resultaten van deze 'werkkonferentie' geweest?

Het was opvallend dat de conferentie door een groot aantal vakbondsvertegenwoordigers werd bijgewoond. De organisatoren hoopten van tevoren dat de vakbonden een ruim aandeel in de conferentie zouden nemen. De internationale werkgroep die in enkele korte zittingen bijeenkwam, heeft de 6e Vietnam-konferentie het grootste resultaat bezorgd: het plan voor een internationale vakbonds-konferentie over het beëindigen van de oorlog en over materiële hulp aan Indo-China.

De vergaderingen van de commissie over acties, waarvan veel werd verwacht - de vergaderingen werden bijzonder druk bezocht - leverden teleurstellende resultaten op.

Het plan van de Amerikanen om delegaties uit het Amerikaanse volk naar Vietnam te sturen om direkt met de Vietnamezen een vredesverdrag op te stellen, waarna in Amerika referendums het vredesverdrag moeten ondersteunen, werd tot teleurstelling van de Amerikanen door de afgevaardigden uit de Europese landen met minder enthousiasme ondersteund dan zij verwachtten.

Een algemeen resultaat van de conferentie: de vaststelling dat Nixon's huidige politiek zich erop richt van de oorlog in Indo-China opnieuw een 'vergeten oorlog' te maken. Alle 'zwijgende krachten' worden gebundeld om de oorlog in woord, beeld en geschrift te doen 'vergeten', zodat de oorlog 'rustig' kan doorgaan. Alles wijst erop dat Nixon een z.g. twee-gezichten-politiek voert. Maar het masker van de vredesapostel heeft hij nu wel afgegooid. Uit de recente nieuwe bombardementen op Noord-Vietnam en het dreigen met nog meer van dergelijke "vergelingsakties" blijkt zonneklaar, dat Washington nog steeds een militaire oplossing nastreeft die tot doel heeft dit deel van Azië onder controle

te houden. Dit gaf de 6e Vietnam-konferentie een extra reden om als werkkonferentie er des te harder tegenaan te gaan.

De wereldpers geeft in de westerse wereld nauwelijks meer aandacht aan de oorlog in Indo-China, tenzij er voorvallen plaatsvinden met extreem veel doden of tenzij het 't zogenaamde My Lai-proces betreft. Alsof het My Lai-proces een uitzondering op de regel is; tijdens de 6e Vietnam-konferentie werd herhaalde malen gekonstateerd dat een gebeurtenis als My Lai (of Son My) in Indo-China dagelijks voorkomt.

Een week na de hernieuwde, uiterst zware bombardementsaanval op Noord-Vietnam (om de noord-vietnamese aanvallen op Amerikaanse 'verkenningsvliegtuigen' te bestraffen, aldus Nixon) kwamen 335 mensen uit alle delen van de wereld in een matte, moedeloze stemming in Stockholm bijeen in een poging Nixon van een gerechtvaardigd, wereldwijd antwoord te voorzien. De conferentie strandde echter bijna op de eis van Amerikaanse deserteurs in Zweden om de Zweedse regering streng te veroordelen wegens de uitwijzing van de deserteur en drughandelaar Joseph Parra.

2. De protestbeweging tegen de oorlog moet een nieuwe impuls krijgen

Na een voorbereidende vergadering op vrijdagavond, werd de World Conference on Vietnam, Laos and Cambodja zaterdagmorgen, 28 november officieel door voorzitter Bertil Svahnström geopend.

De zitting begon bijna een uur te laat en duurde twee uur te lang. De commissievergaderingen kwamen daardoor in het gedrang. De commissies zouden 's middags met hun werk beginnen. Dat werd pas tegen de avond.

Svahnström zei in zijn openingspeech:

"Een paar dagen geleden kregen wij een bericht van het staatshoofd van Cambodja, prins Norodom Sihanouk. Het was een dringend beroep aan deze konferentie voor de redding van een geheel volk. Hier volgen enkele fragmenten uit zijn boodschap:

Meer dan 200.000 boeren, burgers, mannen, vrouwen en kinderen zijn reeds gedood door bommen en kogels van land-, lucht- en zeemachten van vreemde indringers en bezetters, inbegrepen de fascisten in Pnom Penh, die op de loonstaten van de Amerikaanse regering staan. Verscheidene honderdduizenden Cambodjanen zijn gewond of verminkt. Als de oorlog in Cambodja nog twee jaar doorgaat, zal het land niet meer in staat zijn zichzelf weer op te richten na de bevrijding, zelfs als het zou kunnen profiteren van materiele hulp van helpende landen, omdat het dan zo goed als alle leven verloren zou hebben."

"We moeten niet overdrijven", zegt Svahnström, "maar we moeten begrijpen wat dit betekent. Ik lees het bericht met bewogenheid en ik word geschokt door het feit dat er tot dusver door de pers en andere massamedia zo weinig aandacht aan wordt gegeven. Natuurlijk moeten we president Nixon niet laten geloven dat hij nu de oorlog bezig is te winnen, maar we moeten erkennen dat op lange termijn hij die volkenmoord pleegt, altijd wint. En dat is het wat dit bericht ons wil zeggen."

Svahnström had in het weekend, waarin de Amerikanen hun zware bombardementen op Noord-Vietnam hadden uitgevoerd en waarna de Vietnam-delegaties de onderhandelingsbesprekingen met de Amerikanen uit protest onderbraken, een ontmoeting in Parijs met mevrouw Nguyen Thi Binh, de minister van Buitenlandse Zaken van de Voorlopige Revolutionaire Regering. Mevrouw Binh vertelt hem dat gedurende 1965-1970 de Amerikaanse luchtmacht tien miljoen ton explosieven boven Vietnam heeft laten vallen. Dat is ongeveer drie keer zoveel als op Duitsland tijdens de Tweede Wereldoorlog. En sinds Nixon aan de macht is, zijn de bombardementen opgevoerd. Voor 1969-1970 gaf mevrouw Binh een gemiddelde van 440.000 ton per maand.

"Ik vertel u dit," zegt Svahnström, "om u te herinneren aan het ernstige gevaar dat de indochinese volken in de toekomst bedreigt. En ik vertel

u dit omdat de publieke opinie in de wereld hieraan herinnerd moet worden. De mensen beginnen aan de oorlog in Indo-China gewend te raken, net zoals zij gewend zijn aan het leven met de atoombom.

Wat er in Vietnam en Cambodja gebeurt is geen voorpagina-nieuws meer zoals, laten we zeggen, twee jaar geleden. Het meeste van wat er gebeurt komt de pers niet meer ter kennis, en veel van het nieuws dat de pers bereikt, wordt niet gedrukt.

"Laat de mensen vergeten," dat is de nieuwe tactiek. Ik weet dat het momenteel in Amerika, in Frankrijk en veel andere landen moeilijk is om uitgevers te vinden voor boeken over Indo-China. De uitgevers zeggen dat boeken over Indo-China niet meer verkopen. Beste vrienden, we hebben een nieuwe vijand naast de andere, en dat is de samenzwering van het zwijgen. Als je niets weet, dan maak je je er niet druk over.

Maar elke dag worden er mannen, vrouwen en kinderen gedood in Indo-China, en het lijkt erop dat het niemand iets kan schelen. Volgens mij is dit het ernstigste probleem dat wij onder ogen moeten zien. We moeten realisten zijn. Het is nutteloos om te zeggen, dat er een krachtige opinie bestaat in de hele wereld tegen de oorlog en dat de volkeren van Indo-China bereid zijn om nog eens tien jaar te vechten als dat nodig mocht zijn.

In feite is de protestbeweging vandaag zwakker dan enkele jaren geleden. Het is moeilijker om acties te organiseren en demonstraties, het is moeilijker om geld bijeen te krijgen.

Veel mensen zien de noodzaak in van een konferentie zoals deze, maar hebben er geen geld of tijd meer voor over.

Vrienden, ik wil u waarschuwen tegen de samenzwering van het zwijgen. De aanvaarding van de gedachte van een lange oorlog, betekent het offeren van de Indo-Chinezen. Het kan zelfs een bedreiging zijn van de vrijheid en onafhankelijkheid van alle volken."

3. Verscheidene atoombommen

Na Svahnström's opening kregen de delegatieleiders van Noord-Vietnam, de Voorlopige Revolutionaire Regering van Zuid-Vietnam, Cambodja en Laos het woord.

Deze speeches werden gevolgd door kortere of langere toespraken van de californische kongres-afgevaardigde Ronald Dellums (die tijdens de opening broederlijk naast ambassadeur Nguyen Van Hieu, delegatieleider van Zuid-Vietnam, zat), David Dellinger uit Chicago van de "Nationale Koalitie Tegen Oorlog", Rosalío Muñoz, een 'chicano' (mexikaanse Amerikaan), mevrouw Ola Kennedy van de "United Steel Workers' Committee for Trade Union Action and Democracy" en William Douthard van de "New Mobilization Committee". Dellinger als blanke Amerikaan, Muñoz als kleurling, en Ola Kennedy en Douthard als negers brachten

hun plan van het vredesverdrag, rechtstreeks door het Amerikaanse volk te sluiten met het Vietnamese, nu de regeringen niet in staat blijken te zijn vrede te sluiten, terwijl de oorlog in alle hevigheid doorgaat.

De openingszitting werd laat in de middag besloten met toespraken van ministers uit Zambia en Irak, van de vice-premier uit de republiek Guinee, die een bewogen oproep deed op de conferentie wegens de inval van Portugese troepen in zijn land, van Russische, Italiaanse, Cubaanse, Australische en Zuidslavische vertegenwoordigers en een waarnemer van Pax Christi.

"Massale bombardementen, voornamelijk B-52's op bevolkte gebieden hebben een intensiteit van verscheidene duizenden tonnen per dag - het equivalent van ettelijke atoombommen van het Hiroshima-type per maand," zegt professor Nguyen Van Hieu, delegatiehoofd voor Zuid-Vietnam, in zijn toespraak. Hieu haalt Amerikaanse bronnen (een rapport van de Amerikaanse historicus Gabriel Kolko, van 20 januari 1970) aan, als hij zegt: "Het enige effect van de Amerikaanse tactiek van de bombardementen is de wreedheid ervan. Maar van veel meer betekenis is, dat deze wreedheid geen enkel resultaat oplevert, om niet te spreken van de politieke en economische problemen, - en dat het de nederlaag van Amerika in Vietnam absoluut zeker maakt."

"Nixon spreekt over de bescherming van Amerikaanse levens," zegt Hieu na het citaat van Kolko, "maar in werkelijkheid laat hij elke dag meer mannen, Amerikaanse adviseurs en piloten, sterven in Vietnam, Laos en Cambodja. Het is duidelijk dat Nixon weigert in te zien dat de beste bescherming voor Amerikaanse levens is: alle 'boys' terug te brengen naar huis in Amerika. Nixon gaat liever door met zijn politiek van Vietnamisering, die, zoals ex-onderhandelaar Averell Harriman in Parijs zei, een immorele onderneming is... niet als vredesplan, maar als een plan om de oorlog onbepaald te laten doorgaan, een plan dat naar de wens is van een militaristische, onderdrukkende regering, dat geen steun vindt bij het eigen volk. (Look Magazine, 17 november 1970)."

Tussen haakjes willen wij hier even verwijzen naar de Gezamenlijke Verklaring van de Topconferentie van Indochinese Volken, waarvan de tekst op de 6e Vietnam-conferentie verspreid werd. Deze topconferentie werd op 24 en 25 april in een gebied van Laos en Vietnam in de buurt van de Chinese grens gehouden. Laos, Cambodja, de Democratische Republiek Vietnam en de Voorlopige Revolutionaire Regering van Zuid-Vietnam hadden delegaties naar deze conferentie gezonden, waar besloten werd tot een vastberaden, gezamenlijk optreden tegen de gemeenschappelijke agressor Amerika.

In de toespraken van Thioun Prasith, het Cambodjaanse delegatiehoofd en van de Laotiaanse afgevaardigde, werd na deze topconferentie de situatie in Indo-China geschetst.

Vanzelfsprekend ging professor Hoang Ming Giam, minister van Cultuur van de Democratische Republiek van Vietnam, en delegatiehoofd, in op de Amerikaanse bombardementen van 21 november, en toonde de

belachelijkheid van de argumenten van Nixon voor deze bombardementen op dichtbevolkte gebieden aan, nl. dat de bombardementen moesten dienen om de levens te beschermen van de Amerikanen in Zuid-Vietnam en dat het represailles zijn voor de aanvallen op Amerikaanse verkenningsvliegtuigen, die moeten controleren of Noord-Vietnam zich aan het 'stilzwijgend overeengekomen bestand' houdt.

Giam zegt: "Laten we duidelijk zijn. Er is nooit een stilzwijgend bestand overeengekomen over de Amerikaanse spionagevliegtuigen, die ons luchtruim schenden. Bommenwerpers en verkenningsvliegtuigen zullen door ons volk worden beschoten en het zal ermee doorgaan ze neer te schieten. Maar Amerika moet zich houden aan de belofte niet meer ons gebied te bombarderen."*

De Amerikaan Dave Dellinger zorgt voor enige sensatie door de aankondiging, dat binnen enkele dagen twee delegaties van Amerikanen naar Indo-China zullen gaan om een vredesverdrag te ontwerpen van-volk-tot-volk.

Vanuit Hanoi kwam de volgende dag een telegram binnen op de Stockholmse conferentie, waarbij Dellinger's plan met enthousiasme begroet werd, en waarbij gastvrijheid aan de Amerikanen werd toegezegd.

Het plan is dat een delegatie van 3 man naar Hanoi zal gaan en een delegatie van 3 man naar Saigon. De delegatieleden zullen gekozen worden uit 'alle lagen van de Amerikaanse bevolking'. Sommigen zijn op de conferentie aanwezig om het plan toe te lichten.

De bedoeling is dat de beide delegaties binnen enkele weken naar Amerika terugkeren met het rechtstreeks van volk tot volk overeengekomen vredesverdrag. Het verdrag dient op 1 mei 1971 in te gaan. Dat is precies een jaar na de omvangrijke protestbetogingen in Amerika tegen Nixon's inval in Cambodja. Per 30 juni dienen alle Amerikaanse strijdkrachten onvoorwaardelijk uit Indo-China verdwenen te zijn.

Dellinger zei in zijn analyse van de situatie nog meer behartenswaardige dingen. Hij gaf een eerlijke en scherpe analyse van de frustraties waar-

---

*Amerika's minister van Defensie Melvin Laird heeft op 11 december, tijdens een verhoor door senator Stuart Symington, lid van de senaatscommissie voor buitenlandse betrekkingen, toegegeven, dat er inderdaad nooit een stilzwijgende afspraak is gemaakt dat Amerikaanse verkenningsvliegtuigen na het staken van de bombardementen over Noord-Vietnam mogen blijven vliegen. De letterlijke tekst van het verhoor luidt als volgt:

Symington: Er was geen overeenkomst. We hebben ze alleen maar verteld dat we verkenningsvliegtuigen over hun gebied zouden sturen.

Laird: Ja, en we hebben ze ook verteld dat ze zouden worden geëskorteerd (door gewapende vliegtuigen).

Symington: Kan een noordvietnamese schutter onderscheid maken tussen een gewapend en een ongewapend toestel?

Laird: Ik geloof niet dat ze dat onderscheid kunnen maken.

Symington: De president heeft gezegd dat noordvietnamese luchtdoelbatterijen pas zullen worden aangevallen als deze op Amerikaanse vliegtuigen hebben geschoten. Is dat zo?

Laird: In feite doen ze dit al zodra men denkt door de noordvietnamese radar te zijn ontdekt.

mee de Amerikaanse protestbeweging te kampen heeft. "Met alle denkbare middelen heeft het Amerikaanse volk aan zijn verzet tegen de oorlog uiting gegeven, en toch gaat de oorlog door. In een land dat gewend is aan instant koffie en instant maaltijden, een land dat politiek het meest onderontwikkelde is in de wereld, is het moeilijk voor de mensen om deel te nemen aan acties en niet onmiddellijk resultaten te zien". Dellinger riep op toch door te gaan en zich voor te bereiden op meer militante vormen van actie-voeren. De oorlog in Vietnam fungeert op het binnenlandse front als katalysator, men is meer politiek bewust geworden. Er bestaat een wisselwerking tussen wat er in Indo-China gebeurt en in Amerika zelf. Als voorbeeld noemt Dellinger de schietpartij aan de universiteit van Kent. "Pas daarna kwam de protestgolf tegen de invasie in Cambodja goed op gang." Volgens Dellinger heeft de Vietnamisatie van de oorlog een duidelijk racistische achtergrond. Hier worden Aziaten aangespoord Aziaten uit te moorden, of zoals minister van defensie Laird onlangs zei: "Vietnamisering betekent in feite niets anders dan dat de kleur van de slachtoffers verandert." Omdat de Amerikaanse regering niet alleen de Vietnamezen maar ook het eigen volk onderdrukt, deed Dellinger een beroep op alle deelnemers om te helpen bij de bevrijding van de politieke gevangenen in Amerika, zoals Angela Davis en Bobby Seale. Ook pleitte Dellinger ervoor zoveel mogelijk regeringen over te halen Amerikaanse deserteurs politiek asiel te verlenen.

Na David Dellinger heeft Rosalío Muñoz het woord. Muñoz vertelt dat hij een Chicano is, een Mexicaanse Amerikaan, dat in 1844 als volk in de VS ontstond. Evenals de negers worden de Chicano's in Amerika onderdrukt. Het imperialisme dat de armoede van de Chicano's misbruikt is hetzelfde als het imperialisme dat oorlog voert in Indo-China, zegt Muñoz en hij wijst op de dienstplichtwetten die bijzonder diskriminerend zijn ten opzichte van de Chicano's. Zij hebben weinig keus: dienstnemen en naar Vietnam gestuurd worden of de gevangenis in. Elke Chicano-familie heeft één of meer zoons in Vietnam. Op elke blanke Amerikaanse gesneuvelde, sneuvelen in Vietnam twee Chicano's, eenzelfde verhouding als bij de negers. Daarom was het niet moeilijk, vertelt Muñoz, om de Chicano's in het geweer te krijgen tijdens de Moratoriums in Amerika. Tijdens het Chicano-Moratorium op 29 augustus 1970 in Los Angeles vielen 3 doden en 100 gewonden. Als gevolg van een 'vergissing' van de politie tijdens de mars...

Het is duidelijk, zegt Rosalío Muñoz, dat de Chicano's zich gemakkelijk vereenzelvigen met de Vietnamezen omdat hen hetzelfde lot treft, hen door dezelfde tegenstander toegebracht.

Rosalío Muñoz hoort als vertegenwoordiger van het Chicano Moratorium bij de afvaardiging die David Dellinger voor het voetlicht van de Vietnam-konferentie brengt, evenals mevrouw Ola Kennedy (vakbondsafgevaardigde) en William Douthard (New Mobilization Committee).

Ola Kennedy zegt: "Het zijn onze handen die de wielen van de wereld draaiende houden en onze handen kunnen een einde maken aan de oor-

log in Vietnam. De arbeiders vormen de basis van de oorlogseconomie." Ola Kennedy zegt ware woorden en krijgt een hartelijk applaus.

William Douthard draagt een hoed vol speldjes en wijst erop als hij vertelt hoeveel deelnemende groeperingen de nieuwe National Coalition Against War, Racism and Repression vormen.

De National Coalition is gegroeid uit een serie discussies over de strategie van oppositie tegen het racisme en de oorlog in Vietnam, aldus Douthard. Het Mobilization Committee to End the War in Vietnam, de Black Panther Party, de zevende Christian Leadership Conference en de National Welfare Rights Organisation namen het initiatief.

"Het is een unieke ontwikkeling in de anti-oorlogsbeweging," zegt Douthard, "dat arbeiders, werklozen, vechters voor Welfare Rights, dominees, priesters, nonnen, monniken, studenten, zwarten, gelen, roden, bruinen en blanken samen gaan vechten tegen armoede, racisme, onderdrukking en oorlog om zodoende uitzicht op een nieuwe toekomst te krijgen."

4. Vier commissies en 2 werkgroepen

Vanaf zaterdagmiddag tot zondagavond laat togen de vier commissies aan het werk. De beide werkgroepen (vakbonden, studenten en werkende jeugd) vergaderden daartussendoor in kortere bijeenkomsten.

Kommissie I 'Politiek' komt in haar slotverklaring tot de konklusie dat de agressie-oorlog van de VS zich steeds meer uitbreidt over Indo-China. Amerikaanse, saïgonese en thailandse luchtmacht krachten vechten gezamenlijk in Vietnam, Cambodja en Laos. De konferentie eist een onverbiddelijk einde aan alle oorlogshandelingen. De VS moeten een weloverwogen antwoord geven op de Acht Punten die mevrouw Nguyen Thi Binh in Parijs op de onderhandelingstafel heeft gelegd en dienen onvoorwaardelijk alle strijdkrachten uit Indo-China teruggetrokken te hebben vóór 30 juni 1971.

De konferentie ondersteunt de strijd van het Laotiaanse Patriottische Front onder leiding van prins Souphanouvong en van de wettige eisen van de koninklijke regering-in-ballingschap van prins Norodom Sihanouk van Kampuchea. Aldus de verklaring van Kommissie I, die in de eindredactie enkele kleine wijzigingen kreeg, bijvoorbeeld de wijziging van "Saigon puppet clique" in "Saigon clique".

De verklaring wijst rechtstreeks naar het rapport van de Commission on US-Crimes, maar neemt van het plan-Dellinger slechts de datum 30 juni 1971 over als datum waarop alle vreemde troepen uit Indo-China verdwenen moeten zijn.

Kommissie II 'Oorlogsmisdaden' wijst op het feit dat de laatste twee

jaar de Amerikaanse propaganda het publiek ervan probeerde te overtuigen dat de oorlog in Indo-China steeds meer afnam. Met verwijzing naar de 5e Vietnam-konferentie in Stockholm in maart 1970 en de Internationale Commissie voor Onderzoek naar Amerikaanse misdaden in Indo-China, zegt Commissie II in zijn slotresolutie:

"De meest recente fase in de VS-agressie tegen de volkeren van Indo-China is de z.g. vietnamisering van de oorlog en de uitbreiding tot geheel Indo-China.

Vietnamisering is een tactische verandering van de aard van de agressie, niet om de oorlog te beëindigen maar om nieuwe voorwaarden te scheppen om deze voort te zetten.

Vietnamisering is het model voor de Amerikaanse strategie om de volkeren van Indo-China te dwingen elkaar uit te roeien, zodat het Amerikaanse doel wordt verwezenlijkt: de overheersing van Indo-China."

De resolutie tekent aan, dat meer dan 5 miljoen ton aan bommen op Vietnam zijn gegooid, drie maal het tonnage dat tijdens de Tweede Wereldoorlog op Europa werd gegooid.

In grote gebieden is de grond verwoest door het steeds stijgende gebruik van ontbladeringsmiddelen en giftige materialen, waardoor plant, dier en mens vergiftigd werden. De mensheid wordt gedwongen een nieuwe methode van oorlogsvoering onder ogen te zien: de *biocide*.

Kommissie II wijst erop dat het bewijs geleverd is, dat de VS met vooropgezet doel massa-deportaties, massa-moorden en massa-arrestaties van politieke tegenstanders uitvoeren. De commissie verwijst naar een geheime uitgave van het Department of Army Training, cirkulaire TC-16 (Headquarters, Department of Army, 1 april 1969). De aanslagen zijn niet op zichzelf staand of uitzonderingen, maar de Amerikaanse regering moet verantwoordelijk gesteld worden voor de misdaad van genocide.

"Gezien de bewijzen was de conferentie gedwongen zich te realiseren dat de politiek van de VS en het genocide-karakter van de Amerikaanse oorlogvoering in Indo-China niet te scheiden zijn van de binnenlandse raciale en onderdrukkende politiek van de VS-regering." Aldus de slotresolutie van Commissie II dat besluit met een actie-program. (Zie bijlage I).

Kommissie IV 'Humanitaire hulp' maakte jammer genoeg geen gebruik van het voorstel van de Nederlandse afgevaardigde Otto van den Muyzenberg (redakteur Vietnam Bulletin) om materiële hulp uit te breiden tot bijvoorbeeld wetenschappelijke researchprojecten met betrekking tot de gevolgen van ontbladeringsmiddelen. Tevens had na de hier en daar opduikende vraag "Hoe krijgen we regelmatig en vlot goederen in Noord-Vietnam, want het is gemakkelijk genoeg goederen in te zamen, maar geen mens die weet hoe je ze ter plaatse krijgt," verwezen kunnen worden naar de vlotte verbindingen die het Medisch Comité Nederland-Vietnam onderhoudt.

Het rapport van Commissie IV is geen al te sterk stuk geworden, jammer genoeg.

De commissie wijst op de noodzakelijkheid alts hulp tot een maximum te verhogen, vooral de medische hulp. Voor de westerse landen coördineert het Sekretariaat voor de Koördinatie van Europese Medische Associaties voor Hulp aan Vietnam alle werk van nationale komités. Het sekretariaat in Parijs is intussen bezig een uitgebreide scheepslanding van eerste-hulpgoederen gereed te maken om deze voor Têt 1971 naar Indo-China te sturen. Geld kan naar de speciale bankrekening van de Stockholm Conference (Skandinaviska Banken, NO 5210-29-036-21) worden overgemaakt. Alle materiële hulp en elke financiële bijdrage zal zodoende moeten dienen om - in navolging van een voorstel op de 5e Vietnam-konferentie - een schip met Europese hulpgoederen naar Indo-China te zenden. Het schip zal havens in verschillende landen aandoen, zodat er in het betreffende land aanleiding is voor grootscheepse materiële hulpakties ten bate van Vietnam.

De commissie benadrukt het belang van solidariteitsakties met Amerika om pogingen van Amerikanen de oorlog te beëindigen te ondersteunen. Inmiddels blijft het elke organisatie vrij staan op eigen wijze Indo-China te helpen. De commissie wijst tevens met nadruk op het politieke belang van hulpakties, omdat het nationale organisaties de mogelijkheid geeft objectieve informatie over de Indochinese oorlog te verspreiden. Maar de uitwisseling van gegevens van diverse nationale komités kan elkaars werk belangrijk doen bevorderen. De commissie roept op contact met elkaar te onderhouden via het Stockholm Sekretariaat (David Bagares Gata 22-24, Stockholm).

De Werkgroep Vakbonden kwam met een korte en krachtige verklaring:

1. de Scandinavische vakbonden zullen alle vakbonden ter wereld uitnodigen voor een Internationale Vakbonds-konferentie over Vietnam;
2. de Stockholm-konferentie zal met een speciaal sekretariaat worden uitgebreid om deze conferentie voor te bereiden.

De onderwerpen op de conferentie zullen zijn:

- a. stopzetting van de oorlog in Vietnam
- b. materiele hulp aan Vietnam (zie bijlage II).

De WFU, de Wereldfederatie van Vakorganisaties, had op haar 20^e zitting in Moskou al opgeroepen een oplossing te zoeken voor de oorlog in Indo-China.

De Britse vakbondsafgevaardigde (van de TUC met zijn 9 miljoen leden) Sid Eastor kwam met tien voorstellen met betrekking tot datgene wat de vakbonden zouden kunnen doen.

Tijdens de vergadering van de Werkgroep vertelde een Finse vakbondsleider:

"Na de televisiefilm van de demonstrerende bouwvakkers in New York, die Nixon ondersteunden, stuurden Finse bouwvakkers een telegram naar de Amerikaanse bouwvakkers: Hoe kunnen jullie zoiets doen?! Bouwvakkers zijn bouwers, géén afbrekers!"

De Russische vakbondsafgevaardigde steunde het voorstel zonder meer.

Tevoren werd nog door een Brit ervoor gewaarschuwd aanbevelingen tot staking op te nemen in een slotverklaring, omdat in sommige landen het staken bij de wet is verboden.

De Werkgroep Jongeren en Studenten kwam tot een verklaring waarin de resoluties en verklaringen van de 6e Vietnam-konferentie werden ondersteund, gevolgd door een motie met veroordeling van de oorlog in Indo-China.

De werkgroep vermeldde niet in de verklaring dat in Dakar (Senegal) binnen enkele maanden een aziatisch-afrikaanse conferentie van Jongeren en Studenten over de oorlog in Indo-China zal worden gehouden, hoewel deze komende conferentie wel besproken werd tijdens de werkgroepvergadering.

Tenslotte Kommissie III 'Akties'.

5. Deserteurs en akties in Europa

De vergaderingen van de derde kommissie werden bijzonder druk bezocht. Noord- en zuidvietnamese delegaties, russische en italiaanse, zo goed als de voltallige Amerikaanse delegatie maakten van de kommissievergadering een ware babylonische spraakverwarring. De Engelse Peggy Duff van de International Confederation for Disarmament and Peace, was voorzitter van de derde kommissie.

Het plan-Dellinger werd aan de orde gesteld met het idee dat in alle Europese landen het plan ondersteund zou worden, zodat de Amerikanen met het vredesverdrag-van-volk-tot-volk niet alleen zouden staan.

In de slotresolutie, die uiterst moeizaam tot stand kwam, is van dit idee slechts een waterig aftreksel overgebleven. (zie bijlage III)

De Italiaanse afgevaardigden (met name Andrea Gaggero van het Italiaanse Vredeskomité, maar ook Italiaanse kommunisten, vakbondsmensen, christenen zowel als socialisten) overgoten de vergaderingen met een haast niet te stuiten spraakwaterval. Er werd op punten en komma's beknibbeld.

De Australiër Laurie Carmichael, vakbondsleder en lid van het Australische Vietnam Moratorium Committee, moet hier genoemd worden. Zijn voornaamste adagium was: roep de arbeiders op tot staken als volgens het plan van Dellinger de Amerikanen niet vóór 30 juni 1971 Indo-China uit zijn. Laat elk mens ter wereld Amerikaanse produkten boycotten. Staking is erg belangrijk, dat is de macht van de arbeider. Laat Nixon weten, dat als het vredesverdrag-van-volk-tot-volk niet nageleefd wordt door de VS-regering de volkeren ter wereld hun macht zullen tonen.

Erg sympathiek overigens, maar Italianen en Belgen vonden het punt van stakingen een onoverkomelijk iets. Je kreeg de gewone man toch

niet mee, die staakten alleen voor eigen materiële belangen. Wie kreeg je zover om actief mee te doen aan een kopersstaking (boycot) van Amerikaanse artikelen, laat staan stakingen van arbeiders die Amerikaanse schepen moeten laden en lossen, met goederen die bestemd zijn voor Indo-China.

Carmichael wees op de succesvolle havenstakingen in Australië, waar Amerikaanse schepen gedwongen waren uit te wijken naar de Philippijnen en Formosa om hun ladingen voor Vietnam te ontschepen. (Carmichael had al eerder - tijdens de openingszitting - gewezen op het groeiend verzet tegen de oorlog in Vietnam, op de moeilijkheden van Australische dienstweigeraars, vooral zij die niet in Vietnam willen vechten en op de moeilijkheden van Australische burgers die openlijk uitkomen voor hun anti-oorlogsgevoelens).

Een Fransman kwam met een voorstel voor een motto. In Frankrijk, zei hij, was het parool eerst geweest: "Les Français avec Vietnam". Daarna luidde het: "Alle volkeren ter wereld steunen Indo-China".

Andere voorstellen: dichters, grafici en schrijvers zouden artistieke produkten tegen de oorlog in Vietnam moeten maken.

In een ontwerp-resolutie van de tweede vergadering kwam op aandringen van verschillende Amerikaanse deserteurs, woonachtig in Zweden, en deel uitmakend van de Amerikaanse delegatie ("De meesten van die Amerikanen hebben niet eens de \$ 20,- deelnamekosten betaald," vertelde een teleurgestelde Zweedse organisatrice ons in de wandelgangen) een paragraaf waarin de Zweedse regering met nadruk veroordeeld werd wegens de uitwijzing van de Amerikaanse deserteur Joseph Parra.

De 24-jarige Parra werd veroordeeld wegens het handelen in drugs. Hij moest 14 maanden gevangenisstraf uitzitten en werd daarna op een vliegtuig gezet naar Amerika.

"Wij voelen ons bijzonder bedreigd," zeiden de Amerikaanse deserteurs en beklagden zich over de kondities waaronder zij in Zweden moesten leven.

"Hoe kan de Zweedse regering zoiets doen," zei David Dellinger.

"Het deserteren is een wezenlijke zaak en druggebruik is een bijzaak. Per slot gebruiken alle Amerikaanse soldaten in Vietnam drugs, dat kun je ze hier nauwelijks verbieden."

Zweden is het enige land dat Amerikaanse deserteurs opneemt. Ze krijgen er geen politiek asiel. Ze krijgen wel een verblijfsvergunning en sociale hulp, eventueel hulp bij studie of het zoeken naar een baantje. De meeste Amerikanen schijnen nogal wat aanpassingsmoeilijkheden te hebben. Zij wachten slechts het ogenblik af waarop ze weer veilig naar Amerika terug kunnen.

Bertil Svahnström stelde zijn zetel als voorzitter van de Vietnam-konferentie ter beschikking als de paragraaf met de veroordeling van de Zweedse regering in de eindresolutie bleef staan.

"Josphe Parra heeft de zweedse wetten overtreden," zei hij. "Iedereen heeft zich nu eenmaal aan die wetten te houden. Er is nergens ter wereld een land te vinden dat graag wetsovertreders van vreemde nationaliteit binnen zijn grenzen wil hebben. Bovendien staat de zweedse regering onder zware Amerikaanse druk vanwege het feit dat dit het enige westerse land is waar een konferentie als deze gehouden kan worden en vanwege het feit dat Zweden het enige westerse land is met diplomatieke betrekkingen met Noord-Vietnam." De Amerikanen bleven bij hun eis dat de zweedse regering veroordeeld moest worden.

Svahnström zei vermoeid en teleurgesteld: "Besef wel, dat als ik ermee ophoud als voorzitter, de Vietnam-konferentie voortijdig afgelopen is. Het zal het einde zijn van de stockholmse Vietnam-konferenties." Hij vertelde de Amerikanen, dat hij met vertegenwoordigers van zweedse Vietnam-komités alle invloed aangewend had op de regering om de uitwijzing van Josphe Parra ongedaan te maken en de regering te wijzen op de ernstige consequenties van een uitwijzing. Men had tenslotte in een laatste, emotionele poging een open brief uitgegeven, die door alle kranten letterlijk was overgenomen. Kortom, de Zweden hadden hun best gedaan.

Daarna stond een russische afgevaardigde op en zei: "Beste vrienden-Amerikanen. Besef wel, dat Zweden het enige land is waar jullie als deserteurs terecht kunnen."

Dellinger onderbrak de Rus: "Prachtig, maar kunnen we daarna in Rusland terecht?" Prompt antwoordde de russische tolk: "You are welcome," en zei de Rus: "Jullie hebben twee dagen hier het woord gevoerd. Nu ben ik aan het woord over deze belangrijke kwestie, mag ik nu even uitpraten?"

"Sorry," zei Dellinger en liet de Rus zijn bewogen pleidooi om de paragraaf te laten vallen vanwege het feit dat Zweden tussen de kapitalistische landen zo'n progressieve houding aanneemt ten aanzien van de indochinese oorlog en omdat er voldoende tactische redenen waren om de paragraaf te laten vallen.

Meteen daarna vroeg de noordvietnamese delegatieleider, professor Hoang Minh Giam het woord.

Hij herinnerde aan de eerste Vietnam-konferentie en hoe daar - na de eerste bombardementen op Noord-Vietnam - door delegatieleden was gezegd, dat Noord-Vietnam het aan zichzelf te danken had, want dat dit immers door hen was uitgelokt. Hij herinnerde er tevens aan hoe men dit twistpunt wist te overwinnen door vast te houden aan de hoofdzaak: eenheid over de eis tot stopzetting van de oorlog. Hij vroeg nu opnieuw om een dergelijke geest van eenheid, omdat een afbreken van de Vietnam-konferenties een tegenslag voor de Vietnamezen zou zijn in hun gerechtvaardigde strijd.

Tenslotte deed Svahnström het voorstel. "De Amerikanen gaan met mij buiten deze konferentie om, aan tafel zitten, en ik zal ervoor zorgen dat desnoods morgen al een delegatie met de zweedse regering kan praten. Ik wil dit toezeggen op voorwaarde dat de paragraaf verdwijnt."

Toen de Amerikaanse delegatie toch nog vast wilde houden aan hun veroordeling, kregen zij de gehele vergadering tegen zich en gingen daarop schoorvoetend met Svahnström's voorstel akkoord. Diep teleurgesteld over het weinige enthousiasme en de niet al te royale ondersteuning van hun plan voor het indochinese vredesverdrag, teleurgesteld ook over het feit dat niet-Amerikanen zo weinig begrip hadden voor de moeilijke positie van de deserteurs, maar vastbesloten hun eigen acties op nationaal niveau door te zetten, keerden de Amerikanen naar huis terug. Twee dagen later wees de zweedse regering de deserteur Richard Richards uit, die wegens het verkopen van hasjies een jaar gevangenisstraf had uitgezeten.

6. Slotzitting

Tijdens de slotzitting werden de verklaringen en resoluties van de vier commissies en beide werkgroepen voorgelezen. De vergadering moest enkele ogenblikken worden geschorst, omdat men vlak voor het begin die maandagmorgen had ontdekt dat er verschillen waren in de franse en engelse tekst van de driedelige resolutie van Commissie III 'Akties'. Het duurde een poosje voordat deze resolutie van de stencilmachine kwam.

Tijdens de slotzitting werd door een hongaars filmteam aan de laotiaanse delegatie een kopie van een film aangeboden, die men kortgeleden in Laos had gemaakt.

De Hongaren hadden een tweede kopie bij zich. Maar het bleek niet mogelijk deze tijdens de konferentie (in de Eriksdalsskolan, een scholengemeenschap aan de stockholmse Ringvägen) te vertonen. De Hongaren beloofden dat deze tweede kopie op de stockholmse ambassade ter beschikking zou blijven voor elke groep die hem zou willen laten zien.

Wat tenslotte verder nog te melden? Dat wij geïntrigeerd waren door de naam van Nguyen Fuk, zuidvietnamese afgevaardigde en lid van het Comité voor Solidariteit met het Amerikaanse Volk? De geest van Ho Tsj Minh, die bijzonder veel waarde hechtte aan de opinie van de gewone Amerikaan en beslist geen Amerika-haat wilde prediken, is kennelijk in Vietnam nog steeds aanwezig. (Stel je voor dat wij tijdens de Tweede Wereldoorlog een Comité voor Solidariteit met het Duitse Volk zouden hebben...). Dat wij evenzeer waren geïntrigeerd door de herhaalde aanduiding 'koninklijk' als het om de regering van prins Sihanouk ging? De cambodjaanse afgevaardigde stelde dat er voldoende democratische koninkrijken waren, om hierin geen tegenspraak te zien. (De cambodjaanse minister Thioun Prasith bleef volhouden, toen wij hem er naar vroegen dat grote delen van Cambodja onder controle waren van de Koninklijke Regering van Nationale Hereniging. Hij verwees ons naar de documenten die de cambodjaanse delegatie ter beschikking van de konfe-

rentie had gesteld en speciaal naar het fraaie kaartje van Cambodja dat verspreid was.)

Laten we tenslotte nog vermelden dat de Zweedse sociaal-demokratische vakbond vlak vóór de 6e Vietnam-konferentie een bedrag van f. 14.000,- aan het Nationale Bevrijdingsfront van Zuid-Vietnam gaf, waarmee in totaal sinds 1968 een bedrag van f. 225.000,- was geschonken. Een voorbeeld voor vele vakbonden...

De 6e Stockholmse Vietnam-konferentie besloot met een algemeen aanvaarde 'Oproep tot de Mensheid'. (zie bijlage IV)

Epiloog

"Vanaf het moment dat een Amerikaan in Zuid-Vietnam uit het vliegtuig stapt en het volk van Vietnam ziet, hoort hoe ze spleetogen genoemd worden en ze zelf ook spleetogen begint te noemen, heeft hij de eerste stap gezet die nodig is om mee te doen aan zoiets als in Son My. Het antwoord bestaat niet uit betere trainingsprogramma's voor de militairen. We moeten onszelf en onze samenleving beschuldigen. Wij komen er niet onderuit met iets dat minder fundamenteel is dan dit."

(Gordon Livingstone, Amerikaans arts, in "Wat Amerika de Vietnamezen aandoet." Trouw zaterdag 12 december 1970)

Kommissie I 'Oorlogsmisdaden'

Aktieprogramma

Voortzetting van het werk van de Kommissie voor Onderzoek naar VS-misdaden in Indo-China.

1. De konferentie overweegt dat kennis omtrent de precieze aard van de oorlog een onmisbare voorwaarde is, indien men op nauwgezette wijze de wereldopinie wil informeren, in het bijzonder op een ogenblik dat pogingen worden ondernomen de werkelijkheid van de Amerikaanse misdaden te kamoefleren.
2. De konferentie heeft zeer veel waardering voor de inspanningen en het werk van de Kommissie voor Onderzoek, die zodanige documentatie bijeen heeft gebracht dat de konferentie, met onweerlegbare gedocumenteerde feiten in handen, gedwongen is een houding aan te nemen ten opzichte van de oorlogsmisdaden begaan door de Amerikanen en hun bondgenoten in Indo-China.
3. De konferentie nodigt nationale en internationale organisaties uit:
  - a. experts aan te trekken die met de kommissie zullen kunnen samenwerken, zelfs als deze mensen niet in staat zouden zijn deel te nemen aan de tweede vergadering, opdat de kommissie alle delen van de wereld zal vertegenwoordigen;
  - b. de kommissie te helpen bij het samenstellen van een lijst van advocaten die bereid zijn de verdediging op zich te nemen van soldaten die wegens ongehoorzaamheid worden vervolgd als gevolg van hun houding ten aanzien van de oorlog in Vietnam;
  - c. Nationale commissies en werkgroepen op te richten die belast kunnen worden met het verspreiden van informatie, in samenwerking met de internationale kommissie die in al het noodzakelijke materiaal zal voorzien, met name het boek dat op korte termijn in verscheidene talen gepubliceerd zal worden.
4. De konferentie stelt met voldoening vast dat de Kommissie van Onderzoek haar tweede vergadering voorbereidt, die het probleem van agressie tegen alle indochinese volkeren zal behandelen, met name op basis van speciale rapporten samengesteld door waarnemers die naar Laos en Cambodja waren gezonden.
5. Waar de kommissie een onafhankelijk lichaam is, veronderstelt de voortgang van haar activiteiten dat door gezamenlijke inspanningen financiële bronnen ter beschikking zullen worden gesteld. Daartoe doet de konferentie een beroep op iedereen. Gelden kunnen worden overgemaakt naar "Association against War Crimes in Vietnam", voorzitter professor Gunnar Myrdal. Adres: David Bagares Gatta 22-24, S-11138 Stockholm, Sweden.

Verklaring.

Vakbondsdelegaties naar de Wereldkonferentie over Vietnam, Laos en Cambodja, van 28-30 november 1970 te Stockholm, besloten in een bijeenkomst de konferentie voor te stellen de volgende ontwerp-verklaring over komende vakbondsactiviteiten te aanvaarden ter ondersteuning van de indochinese volken:

1. Op basis van de verklaring van scandinavische vakbondsleiders op de vakbondskonferentie op 1 november jl. te Kopenhagen (zie aanhangsel) beveelt de konferentie aan dat de scandinavische vakbondsdelegaties van de konferentie het initiatief zullen nemen dat hun nationale vakbonden, respectievelijk een gezamenlijk te vormen comité, de taak op zich nemen een wereldkonferentie van vakbonden bijeen te roepen voor alle vakbonden ter wereld om de steun van de vakbewegingen aan de volkeren van Indo-China te coördineren en op te voeren.
2. De vakbondsdelegaties dringen er verder bij alle vakbondsorganisaties op aan om te werken aan een uitbreiding van activiteiten op het gebied van informatie over de oorlog en zijn gevolgen voor de volkeren van Indo-China. Wij willen vooral de belangrijkheid benadrukken van intensivering en opvoering van de inspanningen van de vakbewegingen ten aanzien van humanitaire hulp.

Aanhangsel

Oproep aan vakbondsleden.

Vakbondsleden in de gehele wereld dienen een belangrijke rol te spelen om een eind te maken aan de oorlog in Indo-China en de VS en zijn bondgenoten te dwingen hun troepen terug te trekken, opdat de indochinese volkeren zelf kunnen beslissen over hun eigen toekomst.

De ondertekenaars, vakbondsleiders uit Denemarken, Noorwegen en Zweden stellen voor dat er een speciale werkgroep voor vakbondsvertegenwoordigers zal worden opgericht op de Wereldkonferentie over Vietnam, Laos en Cambodja (Stockholm, 28-30 november 1970) om de positie en de mogelijkheden van de vakbeweging te bespreken. Wij nodigen vakbondsleden van de gehele wereld uit deel te nemen aan deze konferentie, evenals aan de werkgroep.

Voor verdere details gelieve men de bijgesloten uitnodigingsbrief van de Stockholm Conference on Vietnam te raadplegen.

Met broederlijke groeten,

was getekend (17 vakbondsleiders uit Denemarken, Noorwegen en Zweden).

BIJLAGE III

Wereldkonferentie over Vietnam, Laos en Cambodja,
Stockholm 28-30 november 1970

Rapport van de derde commissie.

Deze konferentie besloot een nieuwe campagne te starten, groter en dringender dan ooit tevoren, op basis van de politieke verklaring van terugtrekking van Amerikaanse strijdkrachten uit Indo-China.

Deze campagne moet beginnen met het volgende:

- Een delegatie van deze konferentie zou nu meteen naar Parijs moeten gaan om de deelnemers aan de parijse vredesonderhandelingen de resultaten van de discussies in Stockholm, waarin 450 gedelegeerden uit 70 landen de eisen tot uitdrukking brachten van een zeer grote groep van bewegingen van allerlei aard uit de hele wereld, aan te bieden.
- Wij stellen voor de steun te zoeken van het grootst mogelijke aantal organisaties van allerlei aard, op nationaal en internationaal niveau, ter wille van de wezenlijke doeleinden van deze campagne.
- Deze campagne zal plaats hebben op verscheidene manieren en met verscheidene methodes, en de duur ervan zal verschillen al naar gelang de mogelijkheden in elk land, maar de campagne zal het hoofdthema blijven volgen en de leuze die wij voorstellen.

Teneinde voorwaarden te scheppen voor gelijktijdige actie op internationaal niveau, zal deze campagne rond een serie data worden georganiseerd.

20 december	- 10e verjaardag van de oprichting van het Nationale Bevrijdings Front (NLF).
26 januari	- De nationale Têt-feesten (de traditionele volksfestiviteiten in Vietnam, ter gelegenheid van Nieuwjaar).
6 maart	- Eerste verjaardag van de Verklaring van het Laotiaanse Patriottisch Front m.b.t. een oplossing van haar problemen.
3-4 april	- Dag van solidariteit met de akties in de VS tegen de Amerikaanse agressie in Indo-China ter gelegenheid van de herdenkingsdag van de moord op Martin Luther King.
30 april	- Internationale Dag van Solidariteit met het Khmervolk een jaar na de aanval van Amerikaanse troepen en hun bondgenoten; steun aan de Internationale Jeugddag voor solidariteit met het volk van Indo-China.

Een erg belangrijke fase in deze campagne zou de openingsdatum moeten zijn van de grote mobilisatie-actie in de VS en in de wereld voor ondersteuning en het doen slagen van de eis tot onvoorwaardelijke terugtrekking van Amerikaanse troepen uit Indo-China. Deze datum zal door

de Amerikaanse beweging worden voorgesteld en ligt ongeveer tussen begin april en half mei 1971.

Wij zeggen toe dat wij over de hele wereld dit zeer belangrijke stadium van de campagne zullen ondersteunen, die op de voor te stellen datum zal beginnen en die gedurende de maanden mei en juni voortgezet zal worden. Door wederzijdse inspanning zullen wij het uiteindelijke doel bereiken dat wij onszelf gesteld hebben.

30 juni 1971 - De uiterste datum, vastgesteld door vertegenwoordigers van de indochinese volkeren voor algehele en onvoorwaardelijke terugtrekking van alle Amerikaanse troepen en aangesloten troepen. Wij doen een beroep op alle organisaties en alle volkeren ter wereld om in een poging de Amerikaanse agressie een definitief halt toe te roepen, een massale beweging te mobiliseren.

Deze campagne, die diverse initiatieven en verscheidene vormen van actie zou moeten omvatten, rekening houdend met specifieke nationale omstandigheden, maar met het voortdurend oogmerk het internationale karakter ervan te bewaren, zou onder andere de volgende vormen kunnen aannemen:

- Druk op regeringen afstand te nemen van de Amerikaanse agressie, de ware vertegenwoordigers van de indochinese volkeren te erkennen en bij te dragen aan de gerechtvaardigde strijd van deze volkeren.
- Acties om parlementariërs aan te moedigen deel te nemen aan deze campagne, deze te steunen en direkt te bemiddelen met de leden van het Amerikaanse kongres. Voortdurend en op dezelfde manier: acties ter aanmoediging van wetenschapsmensen, studenten, etc. om deel te nemen en steun te geven aan deze campagne en contact te zoeken met hun Amerikaanse collega's.
- Speciale acties waartoe door vakbonden wordt besloten.
- Speciale acties waartoe door vrouwenorganisaties wordt besloten, vooral op 8 maart.
- Welke actie dan ook die duidelijker de redenen voor de strijd van de indochinese volkeren kan uitleggen, en de politieke besluiten kan populariseren, welke voorgesteld werden door de ware vertegenwoordigers van deze volkeren. Uiterste pressie op de VS-regering om een eind te maken aan diens agressie.
- Massale steun voor materiele hulp zoals voorgesteld door de betreffende commissie van deze conferentie.
- Boycot van Amerikaanse produkten of van ondernemingen, en vooral: in samenwerking met de Amerikaanse beweging, boycot van die ondernemingen die belang hebben bij oorlogsmatigheden.

Deze conferentie veroordeelt elke onderdrukking door allen die bij de oorlog in Indo-China betrokken zijn. Wij doen een beroep op alle bewegingen, regeringen en volkeren, en speciaal de bewegingen in de VS en in de samenwerkende landen, om ondersteuning te organiseren aan bewegingen, groepen en personen die zich verzetten tegen het Thieu-Ky-Khiem regiem van Zuid-Vietnam, waarbij aangedrongen wordt op algehele terugtrekking van de Amerikaanse en aangesloten strijdkrachten als begin van de vrede.

Deze oproep wordt gericht aan studenten, vrouwen, boeddhisten, katholieken en senaatsleden en parlementariërs. De voortdurende censuur in de pers betreffende regeringskritiek en de tegenstand tegen de oorlog, de aanwezigheid van Amerikaanse troepen en andere strijdkrachten dient te worden afgewezen en veroordeeld.

De recente delegatie naar Saigon van Amerikaanse, Australische en Europese studenten is een goed voorbeeld van de noodzakelijke soort acties die ondernomen en opgevoerd moeten worden.

Deze conferentie bevestigt zijn positie die reeds vastgesteld werd tijdens voorafgaande bijeenkomsten omtrent de "tegenstand tegen de oorlog in Vietnam die een politieke, morele en internationale plicht voor iedereen is en niet slechts een recht."

Wanneer zulke verzetsacties een onderzoek noodzakelijk maken naar politieke vluchtplaatsen buiten het land, dan is er niets minder dan politiek asiel nodig. Mensen die bevreesd zijn, volgens de termen van de Konventie der VN betreffende het vluchtelingenstatuut "om vervolgd te worden wegens hun ras, religie, nationaliteit of het behoren tot een politieke of sociale groepering" moeten worden beschouwd als politieke gevangenen.

Wij doen een beroep op alle regeringen en volken het verzet te ondersteunen tegen de Amerikaanse oorlog tegen de volkeren van Vietnam, Laos en Cambodja. Wij vragen bijzondere ondersteuning voor hen voor wie het verzet tegen de oorlog het leven in ballingschap met zich meebrengt, wegens de feitelijke politieke vervolging waaraan zij zullen worden onderworpen wanneer zij naar huis zullen terugkeren.

Wij doen een beroep op alle landen of oorden waar zich mensen bevinden die zich tegen de oorlog verzetten, opdat aan Amerikaanse soldaten, of zij in het leger zijn of niet, verblijf of asiel op de best mogelijke voorwaarden wordt verleend. Wij zullen deze voorwaarden beschouwen als

een aanmoediging voor het verzet en een voortdurende basis voor het overtuigen van hun landgenoten.

De konferentie stelt vast dat zulke steun een belangrijke bijdrage is aan de gerechtvaardigde strijd van de indochinese volkeren voor onafhankelijkheid, en bevestigt in gelijke mate het respect voor de Rechten van de Mens voor politieke ballingen.

De konferentie roept alle bewegingen, regeringen en volken op zich te verzetten tegen de brute onderdrukking die in de VS plaatsvindt, zoals bijvoorbeeld tijdens het Chicago-proces, tijdens het recente proces van Tacoma, het vermoorden van studenten te Kent en te Jackson, de moordpartij op de 28 leiders van de Zwarte Panters en de leiders van bevrijdingsbewegingen voor Portoricanen en Chicano's.

Wij eisen een onverbidelijke afwijzing van het politieke racisme van de Amerikaanse regering, die zijn uitdrukking vindt in de genocide in de indochinese oorlog, in de moord op duizenden mannen, vrouwen en kinderen, en - in de VS zelf - in de onderdrukking van zwarte, gele, rode en bruine minderheidsgroepen.

Wij vestigen de aandacht op het ernstige gevaar dat een zeker aantal Amerikanen bedreigt wegens de mogelijke eis tot de doodstraf, wegens hun heldhaftige verzet tegen de oorlog en de racistische onderdrukking. Het betreft met name *Angela Davis, Erica Huggins, Bobby Seale en John Sweeny*, welke laatste terecht moet staan op beschuldiging van desertie wegens het verlaten van het strijdveld en zodoende de doodstraf onder ogen moet zien. Het is de eerste maal dat een deserteur onderworpen wordt aan een dergelijke beschuldiging. Dit duidt op het besluit van de Amerikaanse regering om krachtiger maatregelen te nemen tegen de anti-oorlogsbeweging binnen de Amerikaanse strijdkrachten.

Alle bewegingen en groepen dienen speciale komités op te richten, bijeenkomsten en demonstraties te organiseren en andere protestacties te ondernemen voor de verdediging van politieke slachtoffers in Amerika en anderen.

Wij vestigen de aandacht op de onderdrukking die uitgeoefend wordt in Australië tegen hen die zich verzetten tegen de oorlog in Vietnam: op de arrestaties van dienstweigeraars, van hun sympathisanten en van aktieleiders. Wij doen een beroep om te protesteren tegen de australische regering ter verdediging van hen die zich in Australië tegen de oorlog in Vietnam verzetten, om allen vrij te laten die om politieke redenen gevangen zitten en om elke gerechtelijke vervolging stop te zetten die tegen hen wordt ondernomen.

De konferentie besluit de Stockholm Liaison Committee van de Wereldkonferentie over Vietnam, Laos en Cambodja te vragen om, in samenwerking met internationale en nationale bewegingen:

1. Een document samen te stellen waarop alle organisaties voorkomen, dagbladen en andere informatiemedia, die sympathiseren met de zaak van de indochinese volkeren en die belang stellen in het nieuws omtrent wereldwijde activiteiten tegen de agressie in Indo-China.
2. Deze lijst rond te sturen aan alle organisaties en personen voor wie het van belang kan zijn.
3. Alle organisaties en personen te vragen om lijsten samen te stellen van onverschillig welke informatie zij voorhanden hebben betreffende concrete acties voor hulp aan de indochinese volkeren en betreffende concrete daden van agressie.
4. Het initiatief te nemen voor een actie om deze informatie te verzamelen, af te drukken en te verspreiden in de vorm van nieuwsbrieven, persberichten en een maandelijks nieuwsbulletin, dat verspreid kan worden onder organisaties, de pers en andere belangstellende media, indien mogelijk op basis van een abonnement.
5. De tekst voor te bereiden voor een oproep aan alle beroepsorganisaties betreffende de massamedia, die de werkers van deze media informeert omtrent de basisfeiten van de indochinese situatie, van activiteiten welke de indochinese volken ondersteunen, van VS-oorlogsmisdaden, en hen te verzoeken een korrekt en juist standpunt in te nemen met betrekking tot de strijd van de indochinese volkeren.
6. Om contact op te nemen met alle organisaties van hen die beroepshalve werkzaam zijn in de massamedia en deze mensen ook persoonlijk te benaderen.

Wereldkonferentie over Vietnam, Laos en Cambodja
Stockholm, 28-30 november 1970

Oproep tot de mensheid.

De agressie-oorlog tegen het volk van Vietnam is nu op een punt gekomen van uitzonderlijk gewicht, wegens de hervatte bombardementen op Noord-Vietnam. De agressie tegen de volkeren van Zuid-Vietnam, Laos en Cambodja werd opgevoerd.

De regering-Nixon heeft besloten tot een militaire overwinning over de volkeren van Indo-China. Diens zogenaamde vredesvoorstellen zijn slechts bedoeld om de mensen te misleiden en de oorlog voort te zetten.

Wij eisen van de VS-regering:

- De onmiddellijke stopzetting van de VS-agressie-oorlog tegen de volkeren van Vietnam, Laos en Cambodja en de inachtneming van hun recht op zelfbeschikking.
- De algehele en onvoorwaardelijke terugtrekking uit Zuid-Vietnam van VS- en satelliettroepen vóór 30 juni 1971, en de onmiddellijke, algehele en onvoorwaardelijke terugtrekking van VS- en satelliettroepen uit Laos en Cambodja.
- De stopzetting van bombardementen en andere oorlogsmisdaden tegen de drie volken.
- De stopzetting van de VS-steun aan het regiem van Thieu-Ky-Khiem en de Lon Nol-Sirik Matak-regering.

Dit is de weg naar vrede in Vietnam.

Wij eisen dat de VS-regering een oprecht antwoord geeft op de oprechte en redelijke voorstellen van de volkeren van Vietnam, Laos en Cambodja.

Wij doen een beroep op de volkeren van de wereld om hun akties op te voeren in solidariteit met de gerechtvaardigde zaak van de volkeren van Indo-China.

- *Vietnam Bulletins*, f. 7, - per halfjr. giro 1281198 Vietnam Bulletin, p/a Asva, Weesperstraat 51, Amsterdam.
- Y. Mikheyev & V. Zelentsov, *On the side of a just cause* - (Progress Publishers, Moscow).
- Nguyen Khac Vien, *In face of american aggression 1965-1967*, Vietnamese Studies nr. 16 - (editorial Office: 46 Tran Hung Dao Street, Hanoi.
Distributor: Xunhasaba, 32 Hai Ba Trung Street, Hanoi.)
- Nguyen Khac Vien, *South Vietnam 1968*, Vietnamese Studies nr. 17 - (Uitgever: zie boven).
- Nguyen Khac Vien, *Traditional Vietnam, some historical stages*, Vietnamese Studies nr. 21 - (Uitgever: zie boven).
- Nguyen Khac Vien, *South Vietnam, from the N.F.L. to the provisional revolutionary government*, Vietnamese Studies nr. 23 - (Uitg: zie boven).
- Nguyen Khac Vien, *A century of national struggles*, Vietnamese Studies nr. 24 - (Uitg: zie boven).
- Ho Chi Minh, *Against U.S. aggression for national salvation*, Hanoi 1967 - (Foreign Languages Publishing House, Hanoi).
- Lombardi, Svahnström, Xuanthuy, Ledda, Basso, Enriques - Agnolletti, Pauling, Labor e Altri, *Stop Vietnam* - (Edizione Dei "Quaderni Dell'Acpol, Roma Via del Corso 267).
- Professor Gerhard Grümmer, *Herbicides*, Berlin 1969 - (Druckerei Fortschritt III, Erfurt V/4/59).
- Protocol of the International Vietnam Conference, *The US aggression in Vietnam*, 17 february 1969 Berlin. - (Published by the Vietnam Commission of the Afro-Asian Solidarity Committee of the German Democratic Republic).
- *Letter of Samdech Norodom Sihanouk*, head of State of Cambodia, to their Majesties and their Excellencies the heads of state and heads of Government of non-allied countries. August 1970.
- Documents, *Presidential Committee meeting/Lenin centenary*, Moscow April 2-6-1970 - (Edited by the World Peace Council, Löhnrotinkatu 25 - VI Helsinki 18 Finland).

ADRES Stockholm Conference on Vietnam, Laos and Cambodja,
David Bagares Gatta 22-24, S-11138 Stockholm, Sweden,
Tel. 08/107442

STUDIO betekent studeren en werken en omgekeerd; akties en bezinning erop, dokumentatie en aan het werk van aktie naar informatie en omgekeerd.

kosmo-dokumentatie f 12,50 per jaar

kosmo-stories f 10,- per jaar

kosmo-schriften

behandelen onderwerpen, per maandelijks verschijnend schrift, zoals de vredebewarende taak van de verenigde naties, de wereldhandelskonferentie, revolutie en democratie, alternatieve dienstplicht, wereldpolitieke instituties, partijpolitieke vernieuwing i.v.m. kosmopolitiek, de oost-west-dialoog etc. Deze schriften worden uitgegeven in het formaat 17 x 22 cm en gemiddeld 16 pagina's tellend. Geschikt voor gespreks- en werkgroepen, vormingswerk en onderwijs, f15,- per jaar.

Onder meer verschenen (nog voorradig):

- De rechten van de mens, *Piet Reckman.*
- Theologie van de revolutie, *Bas Wielenga.*
- Suggesties voor kosmopolitieke modellen '69/'70,
Piet Reckman.
- Kort Marcuse - inleiding tot de denkwereld van Herbert
Marcuse, *Jan Bank.*
- Het gedonder begint: supersone vliegtuigen leggen een
buldertapijt over de wereld, *Rudie van Meurs.*
- Het leger in de ontwikkelingslanden, *Herman de Lange.*
- De anti-raket-raket, *Gerard Kruisman e.a.*
- Gehavend Rotterdam, *Rudie van Meurs.*
- Kerk en ontwikkelingssamenwerking,
Aktiegroep Uppsala - Nederland.
- Plan Mansholt
- Oliën en vetten, *Wim de Graaf/Piet Reckman.*
- Alternatief Onderwijs, *R. Rutten.*
- Aluminium, *Aluminium Comitee.*
- Manipulaties met ontwikkelingshulp, *D. Scherpenzeel.*
- Kritische Economie, *A.B.T.M. van Schaik.*
- Milieu-verontreiniging, *Rudie van Meurs.*
- Het internationale monetaire stelsel, *J.K.T. Postma.*
- Het socialisme in Afrika, *D. Scherpenzeel.*

Opgave:

studio **KOSMOPOLITIEK**,

De Vork 2,

ODIJK,

tel. 03405 - 2358 en 2804, giro 55100, t.n.v. Sjaloom - Odijk.

STUDIO KOSMOPOLITIEK

sjaloom-odijk tel. 03405-2358
2804

prijs f 1.50